

Η συνάντηση της διδασκαλίας του γέρ. Αιμιλιανού με εκείνη του γέρ. Σωφρονίου

/ [Πεμπτούσια](#)

[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=91844>]

Ε. Η συνταύτιση του Γέροντος Αιμιλιανού με τον Γέροντα Σωφρόνιο Σαχάρωφ στη διδασκαλία για τη γέννηση του θείου λόγου μέσα στην ανθρώπινη καρδιά.

Συμφωνα με τις απόψεις του γέροντα Σωφρονίου Σαχάρωφ αποτελεί μεγάλο έργο για τον πνευματικό Πατέρα η εξεύρεση κατάλληλων λόγων για τη μετάδοση των πνευματικών καταστάσεων στα πνευματικά του παιδιά[402]. Γι' αυτό και είναι ωφέλιμο να γνωρίζει εμπειρικά όλες τις κλιμακώσεις των πνευματικών καταστάσεων . Μονον με την εμπειρία θα μπορέσει να γίνει απλανής διδάσκαλος «...ο νοεράν δέλτον γνώσεως δακτύλω Θεού , ήγουν ενεργεία ελλάμψεως , εξ αυτού κομισάμενος και των λοιπών βίβλων ανενδεής γενόμενος. Απρεπές διδασκάλοις εξ αντιγράφων παιδεύειν και ζωγράφους εκ πινάκων παλαιών σημειούσθαι. Ο τούς κάτω παιδεύων , άνωθεν εκ του ύψους δίδασκε... ου γαρ δυνατόν τοις κάτω τα χαμαί θεραπεύειν ποτέ..» [403].

Κατ'ουσίαν η εμφύτευση του θείου λόγου αναφέρεται στην πνευματική γέννηση του Θείου Λόγου στις ανθρώπινες καρδιές δια της προσευχής. Η σύλληψη αυτή του λόγου συντελείται με την προσευχητική στάση του πνευματικού κατά τη διάρκεια του μυστηρίου ώστε να μπορέσει να αντιληφθεί το θείο νεύμα που σχετίζεται με τον κάθε εξομολογούμενο. Ο Κύριος μακάρισε εκείνους που ακούουν το Λογο του Θεού και τον φυλάσσουν στις καρδιές τους κυοφορώντας Τον πνευματικά[404]. Οι πνευματικοί πατέρες μένοντας ακλινείς στο προαιώνιο ρεύμα του θείου θελήματος, αξιώνονται να ακούσουν τη φωνή του Ιησού και να δεχθούν το λόγο Του με ταπείνωση και διάκριση υπερβαίνοντας τον ψυχισμό τους ακόμη κι αν είναι ενάντιος [405].

Μόνον τότε ο ζωντανός λόγος του Χριστού εργάζεται την πνευματική αναγέννηση των πιστών αφού πρώτα πληροφορήσει και μεταδώσει τη θεία χάρη στις καρδιές των αναγεννωμένων ανθρώπων. Ο λόγος του καθενός ανθρώπου πρέπει να είναι με το βουλευτικό του στραμμένος προς τον αναγεννητικό θείο λόγο , ώστε να βιώνει το Ευαγγέλιο ως προσωπική αποκάλυψη σ' αυτόν , στη ζωή του , στις αποφάσεις, στις σκέψεις, στη διάνοιά του [406]. Αυτή η δια του θείου λόγου αποκάλυψη - αναγέννηση έχει σαν αφορμή της το ρήμα του Θεού προς τον προφήτη Ησαΐα :»...ως γαρ εάν καταβή υετός η χιών εκ του ουρανού και ου μη αποστραφή έως αν μεθύση την γην ... ούτως έσται το ρήμα μου, ο εάν εξέλθη εκ του στόματός μου, ου

μη αποστραφή [προς με κενόν] έως αν συντελεσθή όσα ηθέλησα και ευοδώσω τας οδούς σου και τα εντάλματά μου...» (55,11)

Πρόκειται επομένως για ευδοκία Θεού και ευοδία του ανθρώπου. Αυτός ο λόγος δεν είναι ανθρώπινος αλλά δεδομένος άνωθεν και για τούτο πολλές φορές διχαστικός[407] σκληρός και τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον[408]. Αποκαλύπτει την αισχύνη της ανθρώπινης πτωχείας αλλά και εμπνέει τον άνθρωπο στο να αντιλαμβάνεται ως θάνατο καθετί, το οποίο είναι αντίθετο στο θέλημα του Χριστού [409]. Αν ο άνθρωπος υπομείνει και βαστάσει το χρηστό ζυγό και το ελαφρύ φορτίο του υπέρ Χριστού πάσχειν αυξάνει σ' αυτόν η διαμονή του Θεού [410], βιώνει και χαρίζει την ταπεινή αγάπη του Ιησού ως φωνήν αύρας λεπτής[411]. Με την απομάκρυνση από την αμαρτία και με την παρουσία του θείου Φωτός ανασυνδέεται τόσο ο πνευματικός όσο και ο εξομολογούμενος με το αρχέτυπό του, τον Υιο και Λογο, αναδεικνύεται αληθινό πρόσωπο. Ακτινοβολεί όπως ο καθρέφτης αντανακλά το φως και δημιουργεί δικές του ακτίνες.

Η ανάδειξη αυτή δεν έρχεται ως συνέπεια κάποιων λογικών η κτιστών δυνατοτήτων αλλά ως δωρεά της άκτιστης χάρις του Θεού. Τότε η ανθρώπινη λογικότητα αποκτά πληρότητα, όταν ο άνθρωπος εικονίζει το Λογο. Γι' αυτό και η ανακαίνισή του εν Χριστώ συμπίπτει με την άρση της αλογίας του και την λόγωσή του[412]. Μονον τότε ο άνθρωπος μπορεί να θεολογεί δηλ. να λογίζεται, να ανακαλύπτει το Θεο βιωματικά αλλά και γνωστικά και επομένως ο λόγος του να γίνεται και Θεός του αφού ο λογισμός του είναι εν τω Θεώ[413].

Ο πνευματικός αγωνίζεται να προσφέρει αυτό το λόγο του Θεού σε όσους τον προσεγγίζουν και αναζητούν ρήματα ζωής αιωνίου. Πρόκειται για ένα σπόρο της αιωνιότητας, ο οποίος ανασύρει τη νοσταλγία του Παραδείσου και γι' αυτό ενεργεί διλημματικά και διχαστικά στον άνθρωπο, όταν αυτός μετεωρίζεται ανάμεσα στα γήϊνα και τα ουράνια. Είναι οξύς και αναστατώνει την καρδιά και τη συνείδηση χωρίς να δίδει ανάπαυση προτού ανάψει τον πόθο της θεώσεως. Ο πνευματικός οφείλει να διεγείρει ακατάπαυστα αυτόν τον σωστικό ίμερο της λυτρώσεως και να οδηγεί τούς εξομολογούμενους του στη ζωοποιό νέκρωση του παλαιού ανθρώπου της φθοράς και της αμαρτίας[414]. Για το φοβερό και επικίνδυνο αυτό εγχείρημα ο πνευματικός χρειάζεται απαραίτητα την πείρα, τη διάκριση και τη δυνατή προσευχή για τα τέκνα του.

402. Αρχιμ. Σωφρονίου ,*Περί προσευχής* ,οπ. παρ., σ. 211 Πρβλ. *Ιωάν. 16,12* «... έτι πολλά έχω λέγειν υμίν αλλ' ου δύνασθε βαστάζειν άρτι...»
403. Ιωάννου του Σιναΐτου ,*Κλίμαξ* , οπ. παρ. Λόγος προς Ποιμένα , σ.381
404. Αρχιμ. Ιεροθέου Βλάχου, οπ. παρ., σ. 145
405. Αρχιμ. Σωφρονίου , *Περί προσευχής*, οπ. παρ. σ. 252
406. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ. , Κατηχήσεις τ. 4 , σ. 136-7
407. *Μτθ. 10,35*
408. *Ιω. 6,60* και *Εβρ. 4,12*
409. Σωφρονίου Αρχιμ., *Περί προσευχής*, οπ.παρ. σ. 217
410. *Φιλ. 1,29*
411. *Γ Βασιλειών 19,12* πρβλ. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσειςτ. 5 , σ. 216-7
412. Γεωργίου Μαντζαρίδη οπ. παρ. , σ. 83-4
413. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ. , Κατηχήσεις τ.2, σ. 75-6
414. Σωφρονίου Αρχιμ., *Περί προσευχής* , οπ. παρ. σ. 227 πρβλ. Δημητρίου Κουτρομπή, *Η Χαρς της θεολογίας* , Εκδ. Δομος , Αθήνα 1995, σ. 15-80